

Pierre Ducrozet

Opfindelsen af kroppene

Uddrag oversat af Sofie Vestergaard Jørgensen

Oversat efter: Pierre Ducrozet, L'Invention des corps

© Actes Sud, 2017

Actes Sud

texte | tekst

*Til Julieta,
som giver mig nøglerne og alt det andet,
til mine forældre,
til min bror.*

FØRSTE BEVÆGELSE

Her er ingenting, eller næsten ikke, men alligevel skal der siges noget om stedet. Ensomme rønner under en tung himmel og veje, der snor sig i retning af nogle stenbunker. Jorden er afskrælet af århundreders solskin. Bevægelserne er forsinkede i forhold til tingene. Et par elledninger snor sig om en *taqueria*, der stinker af grillet svinekød. På bjergskråningerne længere væk er der marker med valmuer og marijuana og en landsby med et navn. De ord, der kunne have omformuleret virkeligheden, har klistret sig fast til de kalkede vægge.

En af vejene fører op til læreanstalten Isidro Burgos – den eneste mulighed for de unge fra de omkringliggende bjerge for at få hænderne op af jorden.

Ayotzinapa, delstaten Guerrero, seks timer syd for Mexico City.

Álvaro kom hertil for en måned siden. Han havde taget bussen fra rutebilstationen i Mexico City til Chilpancingo, og derfra kørte en minibus ham resten af vejen langs snørklede veje, som man ikke skal færdes på om natten. Da han ankom, gik han med langsomme skridt langs skolens rød- og sortmalede mure, forbi

portrætterne af Zapata og Che, forbi den mærkelige skulptur i midten af gårdhaven og ind i forhallen. Han talte kort med rektoren og skolens ansatte og gik så ned i landsbyen igen for at finde et værelse, han kunne leje på månedsbasis. Et håndværkerpar tilbød ham et lille hummer med varmt vand og internet inde bagerst i deres gård til 1.400 pesos, og det sagde han ja til. Fire dage senere, den 30. august, begyndte han at undervise de først ankomne fra de omkringliggende landsbyer i IT. Álvaro havde set Aldo Gutiérrez' tætbyggede skikkelse komme ind i lokalet længst inde i gården efterfulgt af Jorge Aníbal Mendozas og Chilangos lidt spinklere skikkelser – drenge på 18-19 år med grove hænder og et fjernt blik, tavse typer, der godt kan lide tequila, fodbold og at danse *cumbia* med pigerne. I øvrigt har de selv efterladt én et sted – for nogles vedkommende med et barn. Álvaro lærer dem at bruge de fem computere, det er lykkedes ham at skaffe. Han giver dem indblik i, hvordan man layouter, forklarer dem, hvordan en computer er bygget op, og fortæller lidt om basal kodning og navigation på nettet, men det kan de allerede nogenlunde. Om aftenen inden han tager hjem, drikker han af og til en øl med dem, der er blevet hængende. Især El Cochiloco, hvis højre hånd løfter sig i tavshed. Han har et rundt ansigt og en hals, der er stærk som en hests. Álvaro kan godt lide ham. Han er dygtig. De rummer begge et koldt, navnløst raseri. De udveksler nogle få ord, lytter til lyden af cigaretrøgen, når den bliver pustet ud i det endnu lune mørke, og så tager

Álvaro tilbage til centrum af Ayotzinapa.

El Cochiloco er en af de hundrede og fyrrer andetårsstuderende. Han er født heroppe i delstaten Guerrero med stenene og den tørre jord som eneste udsigt. Han har bestået optagelsesprøven – skolelærer var trods alt bedre end at ødelægge sine hænder eller slide sig selv op på byens byggepladser. Han er blevet en af skolens ledere, eleverne følger ham instinktivt. Undervisningen er lige startet, og de studerende har knoklet i tre uger – sådan er ritualet ved semesterstart: hvem holder til det, og hvem gør ikke. Det er et privilegium at læse her, og de er nødt til at vise, at de kan leve op til det. Bagefter begynder man at undervise dem i kritik af de politiske magthavere og i guerillaernes historie. Det er et oprørske område, der i øvrigt er ædt op af narkotrafik og korrupsion ligesom resten af landet. Alle eleverne læser Marx' og Kropotkins værker, Ches skrifter og gennemgår Simón Bolívars liv. El Cochiloco foretrækker Augusto Sandino – den revolutionære, der befriede Nicaragua, inden han blev myrdet af diktatoren Somoza, kaldet *el Vampiro*.

Álvaro føler sig forbundet med dem, selvom han ikke er en af dem. Han er født i Condesa-kvarteret i Mexico City – en anden verden med rolige, skyggefulde gader beplantet med flere hundrede år gamle jacarandatræer. Men hans bevægelser har altid fået ham til at føle sig anderledes i hovedstaden. Hans landsmænds underdanighed og ligegyldighed irriterer ham voldsomt. Han har mørk hud, karamelagtig sort, ligesom sin mor, der flygtede fra Cuba i 1979, og har sin fars grønne

øjne. Hans gang er stiv – man lægger mærke til ham, når han går på gaden. Han har altid været højere end sine kammerater, højere og slankere og også mere sky end de andre børn fra det mexicanske borgerskab, som hans forældre kortvarigt var en del af. De nåede lige at købe et lille hus i Yautepec-gaden – det hus, de stadig bor i – før de mistede den nåde og anseelse, de havde som femogtyveårige. Tidens gang har fået dem til at falde sammen. Álvaro's far underviser stadig i antropologi på Mexicos uafhængige universitet, men han polerer ikke længere sit overskæg og sine mokkasiner. Da ingen nogensinde reagerede på hans åndrigheder, blev han til sidst tavs. Hans mor ler endnu, men tættere på jorden for hver gang.

Som barn drømmer Álvaro om havet ud for Acapulco og om forsvundne kongeriger i Andesbjergene. Han higer efter sørøverne på det kinesiske hav og de vilde heste fra Mongoliet. Men hurtigt går noget galt. Skolens vægge lugter kraftigt af asbest, og intet foran ham minder om det prægtige kejserhof eller den larmende jungle ved Angkor. Han smadrer dem, der er større end ham, hvis de så meget som ser på ham. Derfor holder de op med at nærme sig ham, både drenge og piger, de har forstået. Han er ellers ikke fattigere end så mange andre, det er ikke et spørgsmål om sko. Problemet er alt det, han har foran sig. Han hader det usle hul, hvor han har fået lov til at vokse op som ukrudt. Han ser ellers storslået ud, drengen med den mørke hud, når han kommer gående

med smidige skridt og de lange arme ned langs kroppen. Men indvendig koger han, så han er ved at brænde op. Hans omverden føles uoverskuelig. Her kalder man det Mexico, men det kunne lige så godt være Mozambique eller Bolivia, det ville være det samme. Álvaro står tidligt op og går hen for at ryge en fed i Parque España, før han slentrer over på skolen ved siden af. Flere piger cirkler rundt om ham, hans lysende skikkelse, de faste muskler. Pigerne er der, men han ser dem ikke. Han er fjorten år, og han går tværs gennem ting og mennesker. Han kigger allerede mellem folderne for at se, om der skulle være en sprække – et rum, han kan smutte ind i og forsvinde. Alligevel er der en pige, han kan lide – hende, der griner knap så hånligt som sine veninder og går klædt i punktøj uden at overdrive. De støder på hinanden foran skolen. De snakker om musik, om bands fra New York og om filmen *Og din mor!*, som lige har fået premiere, og som de begge to godt kan lide, eller mest hende. Kort efter lægger han hånden på hendes arm, og der er intet nænsomt ved det, men han ved ikke, hvordan han ellers skal gøre. Først kan hun ikke lide det. Hun ville ellers gerne. De lader til at forstå hinanden. De er taget ind til centrum for at gå en tur. Han smiler ikke, men ville gerne. Til sidst kysser de hinanden. Det er ikke videre gloriøst, men hun vænner sig til det. Det vækker noget i hende, der ligger før begæret – noget tæt og rått som frygt, og det er godt. En aften mødes de alene hos hende. Hun tager bukserne af ham, og han stryger hende over balderne.

Han trækker hende tæt ind til sig, og hun skyder ryg. Han kommer også, i hendes teenageseng. Så bliver alt mørkt igen, og dagen efter er der intet. De ser hinanden i skolen. Han har ikke lyst til at flirte i parkerne, som de andre snotunger på deres alder gør. Alligevel bliver de ved med at gnide sig op ad hinanden. Det burde være nok, men er det ikke.

En dag forærer hans far ham en gammel pc, som han har fundet på fakultetet. *Så kan du spille på den.* Det røvkeder ham at spille computerspil, så han begynder at pille den fra hinanden. Skærmen og den store kasse er en slagmark. Efter to måneder kender han hele strukturen, og han splitter den ad. Han installerer Linux og dykker ned i internettets dyb. En verden åbner sig under hans fødder.

Han går næsten aldrig i skole mere. Han forfalsker sine forældres svar på lærernes beskeder og dokumenterer, at han er syg og har brug for hvile. Han har langt om længe fundet noget, der kan måle sig med den vrede, der raser i ham: hackernes radikale verden, piraternes sidste tilholdssted. Det er her, i det her grænseløse rum, at det 21. århundrede bliver opfundet.

Han bliver bedre og bedre til at programmere og bygger enorme strukturer. Han sidder hele nætter fascineret af den bundløse brønd foran sig, den endeløse række af 0'er og 1-taller, de gule, røde og blå kabler, konglomerater af aluminium, kobberledere, silikone og ledningsisolering, som alle verdens informationer løber

igennem. Han kryber derned og glider af sted som en væske på de underjordiske motorveje.

Om aftenen støder hans nerver frontalt sammen med farens dvaletilstand og morens hysteri. Det, han ser i den fugtige stue, er to små kulturfunktionærer i kundskabens og fornuftens tjeneste (som de intet kender til), som stadig tror, at alene navnene Buñuel og Octavio Paz kan frelse én fra hvad som helst. Men det eneste frelsende er at kunne bruge Buñuel og Octavio Paz til at ændre sit liv – i sig selv har de ikke større betydning end en so eller en tarm.

Så snart Álvaro kan – efter nogle svære år i skolen – flytter han hjemmefra og lever af de penge, han tjener på barerne i Roma-kvarteret. Men der er noget i ham – noget, der er større end ham – som hverken de febrilske gåture gennem byen eller alkoholen kan få til at falde til ro.

Hver nat svømmer han endnu dybere ned blandt nettets mystiske pattedyr. Især strejfer han om i forummet 4chan, og herfra dukker en form for fællesskab op uden at være det – et fællesskab, der hurtigt får navnet Anonymous. I februar 2008 er Álvaro med i den store offensiv mod Scientology. Nørderne og internettroldene er opfyldt af en sort latter og går for første gang på gaden ligesom de politiske aktivister, som de ellers hader på grund af deres *politiske korrekthed*, og de mødes på pladser verden over, i New York, Berlin, Tokyo, Brighton og Mexico City, hvor to tusind mennesker, herunder

Álvaro, længe står i den kølige Alameda-park med en Guy Fawkes-maske for ansigtet. Disse tusindvis af oprørske, frygtindgydende smil dukker op på tv-skærmene igen og igen i en fortryllende gentagelse. Bagefter deltager Álvaro i chikanen mod Scientology – bestillinger, der aldrig bliver betalt, telefonterror og forskellige former for trusler, alt sammen som et forsøg på at tære på disse *manipulatorer af svage sjæle* og deres angivelig uendelige modstandskraft. Han fortsætter med at strejfe rundt i underverdnerne. Hans venner fra universitetet, hvor han ikke længere sætter sine ben, ringer indimellem for at spørge, om de skal drikke en øl på en af fortovscaféerne i Roma-kvarteret, men Álvaro dukker aldrig op. Mexico Citys gader, der er overgroede med eukalyptus- og ombú-træer, interesserer ham ikke længere.

På 4chan skriver han en aften med én, der kalder sig BamX. De er allerede stødt på hinanden flere gange, og fyren virker ikke mere skør end så mange andre. *Kan vi mødes? Jeg har et forslag til dig.* Nej, skriver Álvaro, han har andet at lave. Fyren bliver ved. *Det er ikke pis. Det er et job, et rigtigt ét. Vi kan ikke snakke om det her. Bare sig et sted, jeg giver en øl.* OK, han siger OK. To dage senere sætter en bleg fyr i hvide Nike-sko sig på træstolen over for Álvaro i Salón Corona, en støjende bar i centrum. Og efter lidt smalltalk:

– For øjeblikket arbejder jeg for López Obrador, præsidentkandidat for Partido de la Revolución Democráticas. Hans mediefolk har fået fundet ud af –

spørg mig ikke hvordan, de er nogle idioter – at Andrés Sepulveda (ham må du have hørt om, fyren har snart hacket samtlige valg i Latinamerika) arbejder for Partido Revolucionario Institucional og deres præsidentkandidat Enrique Peña Nieto. Det vides ikke helt, hvad hans team har lavet, men overordnet fuser de på de sociale medier med tusindvis af falske profiler, der deler artikler og alt, hvad der ellers har med deres præsidentkandidat at gøre.

– Det er nemt nok.

– Jep. Det er også derfor, vi vil gøre det samme.

Álvaro betragter fyrens stålansigt.

– Lyder som en god ide, men du skal ikke regne med mig, for jeg arbejder ikke for partierne.

– Det sagde jeg også engang.

De drikker en øl mere, og så går Álvaro hjem ad Ignacio Allende-gaden.

En uge senere, da hans check for anden gang bliver afvist af hans udlejer, fordi der ikke er dækning på den, skriver han en besked til BamX.

På fire dage opretter Álvaro et lignende system med falske Twitter- og Facebook-profiler, som han fylder med links til infosider og artikler om López Obrador (der ofte er klippet sammen af lidt af hvert). Men han nøjes ikke med det, han sender også en troldehær i hælene på modstandernes parti PRI, overfylder deres servere, hvirvler op i gamle skandaler og ødelægger deres kommunikationsstrategi. I øvrigt infiltrerer han med påfaldende lethed deres intranet og hærger halvdelen af

deres kontakter og arkiver.

– Hvem er det lille geni? spørger kandidaten López Obrador sin assistent og får svar.

Men Sepulveda-banden, der allerede har svindlet med valgene i Colombia, Nicaragua, Panama, Venezuela, Guatemala, Costa Rica, Honduras og Salvador, er ti mand stor, og de går til modangreb. Álvaro har brug for forstærkning, men López Obrador siger *nej, du klarer dig glimrende, bare fortsæt*. I en uge arbejder han dag og nat på at vende skuden, men en morgen vågner han og sætter sig udmattet med en café au lait og stirrer forfærdet på sine hænder, der er i stand til at gøre frygtelige ting, og så rejser han sig og ringer til BamX – *jeg skrider, I må selv finde ud af det*. Tyve dage senere, den 1. juli 2012, vinder PRI's præsidentkandidat Peña Nieto valget, og man ser ham løfte armene i vejret foran folkemængden på Zócalo-pladsen med et smørret grin og en hvid hårtot, der sidder perfekt.

Álvaro er træt af byens sløvhed, der folder sig uendeligt ud under ham, og han stikker af. Han føler sig skyldig over aldrig at have prøvet at gøre noget, om det så bare var en håndbevægelse eller et ord, mod den svampede lerjord, der får hans land til at forsumpe, den mudrede blanding af korrupsion og ligegyldighed, af vold og frygt, og endnu mere skyldig over på sin vis selv at have bidraget til landets etiske forfald ligesom alle andre. Han tilbyder sine færdigheder til forskellige læreanstalter i Mexico, der alle er arvtagere af Zapata og revolutionen i

1910 og drømmer om at give bondesønnerne viden og en fremtid. Skolen i Oaxaca siger ja – han rejser i september.

[...]